



Nevěsta bohatá na vlákninu

Byla jsem tenkrát děvče jako lusk. Nebo radši holka jako kytká? Nebo snad krev a mlíko? Já nevím, ale lusk se mi moc nezdá. Nechápu, co je na něm tak báječného. Jako útlé dítě jsem se naprala syrových fazolových lusků a bylo mi celou noc, jak ve mně fazole nabobtnaly, tak strašně špatně, že si troufám říct, že mi v celém pohnutém životě nebylo hůř. Možná ovšem, že žádoucnost děvčat tkví právě v jisté proporčně vyvážené nabobtnanosti. Je-li tomu tak, byla jsem přece jen spíš jako lusk než kytká, neboť nabobtnalá jsem byla na správných místech utěšeně.

Nezmiňuji se o tom z ješitnosti. Je to fakt hodný zaznamenání vzhledem k možnostem odbytu. Řečeno jednoduše, jako luštěnina jsem šla na dračku. Perspektivních ženichů jsem měla jako kvítí. Vůbec se nepamatuji, že by se našel optimista, který by si s mým srdéčkem chtěl jen zahrávat. Všichni byli celí diví do ženění.

Rodiče z toho kupodivu neměli žádnou radost. Od chvíle, kdy se u nás objevil první vyděšený mládenec s lístky do biografu, vedli nabádavé řeči, že se nesmím vdát, dokud nebudu mít po maturitě, pak po vysoké škole, a myslím, že kdybych jim popřála sluchu, nevdala bych se, dokud bych neměla po pohřbu. Přes tyto ponuré perspektivy se ženiši rojili kolem domu jak komáři nad bažinou. Samozřejmě. Jako lusk jsem byla bohatá nevěsta. Na vlákninu.

Když jsme odjeli na dovolenou, kde si rodiče, utrmáceni od neustálého bdění nad lilií mé nevinosti, hodlali odpočinout, bylo to ještě horší. První ženich přijel se zlomeným srdcem na kole, druhý se třemi zlomenými žebry a maminkou autem a třetí se zlomeným charakterem a vydrancovanou peněženkou vlakem. Přijímala jsem je uprostřed paseky zalité sluncem na pařezu jako carevna při slyšení, zatímco tatínek obcházel smrčinu s očima na štopkách, hořce lituje, že jako dirigent vládne pouze taktovkou, a nikoliv brokovnicí.

Nerada bych nyní vzbudila dojem, že jsem snad byla holka do větru a že bylo zapotřebí moji ctnost tak bedlivě střežit. Naopak. Na celé té věci bylo nejlegračnější, že moje kvetoucí vnady ještě snily svůj dětský sen s palcem v puse a se ženou jsem měla zatím společné pouze potěšení z trápení usouzených mladíků. Ostatně tatínek se mi později přiznal, že nechodil bdít nad mou neviností, nýbrž nad holým životem. Měl prý strach, že některému nápadníkovi ze silné konkurence selžou nervy a v návalu žárlivosti mě uprostřed ještěrek a malin uškrtí. Chudák tatínek!

Maminka se do obranných akcí nepletla, zato bylo z jejích rádoby nenápadných otázek jasné, že by kandidátům manželství nejraději rozdala velmi podrobné dotazníky, které by museli do týdne odevdat spolu s potvrzením o zdravotním stavu, výši v budoucnu předpokládaných příjmů a výtahu z trestního rejstříku. Vzhledem k množství uchazečů by možná nebylo k zahození stokorunové zápisné do seznamu čekatelů. (Není jistě těžké uhodnout, že poslední nápad je můj. Škoda že přišel pozdě!)

Bud' jak bud', prázdniny uběhly, minul rok, absolvovala jsem, přijala angažmá v pražském Realistickém divadle a stále ještě nebylo ani pomyslení, že by mě rodiče pustili s mladým mužem na dovolenou. Před každým kolektivním výletem za spolužákem na Moravu nebo na hory jsem byla podrobena křížovému výslechu – kam, kdy, do kdy, s kým. Až začínalo hrozit nebezpečí, že vzácný lusk pečlivým pěstitelům přezraje, nebo samovolně pukne vzteky.

A tak jsem jednoho dne přivlekla svého favorita domů, postavila ho před rodiče a rezolutně prohlásila: „Tenhle. A hned.“

A byla svatba.